

19^e Zondag door het jaar - Ben Frie SJ

DE STAD MET DE FUNDAMENTEN

Christenen hebben toekomst. Abraham is een zwervende Arameeër, die weliswaar een groot bezit heeft met tenten en kamelen, maar niettemin droomt van een stad met fundamenten. Van onzekerheid en wisselvalligheid naar een grootse stabiliteit, ja, een stad met fundamenten. Een onuitputtelijke schat in de hemel, voegt het evangelie vandaag toe. Trouw blijven aan je opdracht, ook in moeilijke tijden, omdat je de stabiliteit kende van de schat in de hemel, de stad met de fundamenten.

Het is wel toekomstmuziek. Wij herkennen de mens, die leven moet met onvolmaaktheid, voorlopigheid. Wij moeten het voor een groot deel hebben van ons verlangen naar een leven waarin alles goed is. Wij staan in een groots perspectief: vreemdeling zijn in het mensenbestaan, wachten op een beloofde toekomst, vertrouwen dat die verwachting vervuld wordt. Wat kan je zekerheid geven met zo'n ongewis toekomstperspectief? Het is wandelen op een koord boven een ravijn.

Het gaat alleen als God je echte fundament is. Dat wil zeggen dat je erkent dat wat je nu bent en wat je nu hebt – voorlopig is. Je beheert wat niet van jou is. Als je zo met dit aardse bestaan kunt omgaan, wordt het lichter. Het vertrouwen dat God de belofte aan hun zou vervullen, gaf Abraham en Sarah ook de kracht om het uit te houden tot die belofte vervuld zou zijn.

Als je zo naar de toekomst toe kunt leven, word je beschouwd als een goed beheerder van het aardse bezit. Jezus hoopt dat Hij je zo zal aantreffen als Hij zijn belofte vervult: bezig om het dienstvolk hun rantsoen koren te geven, ofwel: de volle verantwoordelijkheid voor de schepping op je nemend doen wat in je vermogen ligt en wat bij je taak past. Omdat je weet dat Hij zal komen, kun je doen wat God van je vraagt. Het is uiteindelijk voor Hem dat je doet wat je te doen staat. Met Paulus' woorden: wij leven en sterven voor God onze Heer, aan Hem behoren wij toe.

Wat we ook kunnen lezen in de fragmenten uit de Schrift die we vandaag lezen en horen, is dat je verantwoordelijkheid krijgt naar de mate waarin je de belofte ondersteunt. Het is een interessante dynamiek: als je op God vertrouwt, krijg je meer stabiliteit. Dat maakt je sterker, en dan ben je beter in staat om verantwoordelijkheid te dragen in het leven. Dat maakt je ook weer sterker.

Maar – zegt meteen de volgende regel – dan wordt er ook veel van je gevraagd, des te meer. De grote figuren uit de bijbel zijn zulke typen: Abraham, Isaäk, Jacob, Josef de graanbeheerder in Egypte, de mensenkoningen zoals David, de klagende profeten – bijna tegen wil en dank worden ze vertrouwelingen van God en gaan ze bouwen op hun geloof en hun vertrouwen. Bij voorbaat krijgen ze de zekerheid die een stad met fundamenten geeft. Vertrouwen op Gods belofte, op Gods toekomst, maakt sterk.

Wie godsvertrouwen heeft, heeft ook zelfvertrouwen. Wie innerlijk stabiel is en weet waar het heen gaat met het leven, kan de bevestiging voelen die het handelen in de geest van God geeft. Je blijft een vreemdeling, een pelgrim, je blijft onderweg. Het is onaf, je blijft onvolmaakt – maar het perspectief van Gods trouw tilt je daar overheen.

God wordt ons geschetst als iemand die altijd alert is. Nooit ontgaat Hem iets van wat ons overkomt. De goede herder – geen schaap ontgaat hem. Als Hij dan alert is en betrokken bij ons, hoeveel meer zouden wij dan niet alert moeten zijn op zijn aanwezigheid. Die zal ons dan ook getoond worden, als een echt fundament, nu al, voorafgaand aan het moment waarop wij de stad met de fundamenten betreden. Ja, christenen hebben toekomst.